

PROLOG

Neměl to být vítaný rozbřesk.

Nebe už vyprávělo jeho příběh svou smutnou svatozáří ze stříbra kynoucího zpoza obzoru.

Na terase střechy mramorového paláce stál mladý muž spolu se svým otcem. Oba sledovali, jak bledé světlo brzkého rána pomalu a s opatrnou pečlivostí zatlačuje temnotu.

„Kde je?“ zeptal se mladík.

Jeho otec se na něj nepodíval. „Nevyšel ze své komnaty od chvíle, kdy vydal ten rozkaz.“

Mladý muž si s dlouhým výdechem prohrábl své vlnité vlasy. „Ve městě to vyvolá pouliční nepokoje.“

„A ty je rozprášíš na padrt, a to okamžitě.“ Byla to stručná odpověď, pronesená ještě pořád směrem k pruhu ponurého světla.

„Okamžitě? Nemyslíš si, že matka a otec, nehledě na rod nebo společenské postavení, budou bojovat za svoje dítě?“

Otec se konečně otočil čelem k synovi. Oči měl ustarané a vpadlé, jako by je zevnitř tížilo nějaké závaží. „Budou bojovat. Měli by bojovat. A ty se postaráš o to, aby z jejich boje nebylo nic. Splníš svou povinnost vůči králi. Rozumíš?“

Mladý muž se na chvíli odmlčel. „Rozumím.“

„Generále al-Chourí?“

Jeho otec se obrátil k vojákovi, který stál za nimi. „Ano?“

„Rozkaz je splněn.“

Generál pokynul hlavou a voják odešel.

Oba muži se znova podívali na nebe.

Čekali.

Na vyprahlou zem pod jejich nohama dopadla kapka deště a vsákla se do světla hnědého kamene. Další pleskla o železné zábradlí, než stekla dolů do nicoty.

Zanedlouho všude kolem nich padal vytrvalý déšť.

„Tady máš důkaz,“ prohlásil generál hlasem plným tiché sklíčenosti.

Mladý muž mu neodpověděl hned.

„Tohle nemůže ustát, otče.“

„Ustojí to. Je silný.“

„Nikdy jsi Chálidovi nerozuměl. Není to věc síly. Je to v podstatě jeho bytosti. To, co přichází, zničí všechno, co z něj zůstalo, a nechá to za sebou jen slupku – pouze stín toho, čím kdysi byl.“

Generál sebou trhnul. „Myslíš si, že jsem to pro něj takhle chtěl? Utopil bych se ve vlastní krvi, kdybych tomu mohl zabránit. Ale nemáme na vybranou.“

Mladík zavrtěl hlavou a otřel si kapky deště z brady.

„Tomu odmítám uvěřit.“

„Džalále...“

„Musí existovat nějaká jiná cesta.“ S těmi slovy se mladý muž otočil k zábradlí zády a zmizel po schodech dolů.

Po celém městě se dlouho vyschlé studny začaly zaplňovat vodou. Popraskané, sluncem vypálené cisterny se zaleskly

kapkami naděje a lidé z města Rej se probudili do nově nabyté radosti. Vyběhli do ulic a nastavovali rozesmáté tváře nebesům.

Aniž by tušili za jakou cenu.

A hluboko v srdci paláce z mramoru a kamene seděl u stolu z leštěného ebenu osamělý osmnáctiletý chlapec...

A poslouchal déšť.

Jediné světlo v místnosti se odrazilo v jeho jantarových očích.

Světlo sužované temnotou.

Opřel si lokty o kolena a ruce si sepnul jako korunu na čele. Pak si zakryl oči a ta slova zněla kolem něj jako ozvěna a naplňovala mu uši příslibem života zaklíněného v minulosti.

Života v pokání za jeho hříchy.

Sto životů za ten, který jsi zahubil. Jeden život pro každý ranní rozbřesk. A jestli selžeš jen jediné ráno, připravím tě o tvoje sny. Připravím tě o tvoje město.

A o ty životy tě připravím tisícínásobně.

ROZJÍMÁNÍ O ZLATĚ A FLÓRU

Nezacházeli s ní něžně. A proč by také měli?

Neměli koneckonců důvod očekávat, že se dožije následujícího rána.

Ruce, které slonovinovými hřebeny tahaly za Šeherezádinny vlasy dlouhé až do pasu a vtíraly jí parfém ze santalového dřeva do bronzové kůže na pažích, to dělaly s jakousi brutální nezúčastněností.

Šeherezáda sledovala, jak jí mladičká služebná nanáší na holá ramena zlatý prášek, ve kterém se odráželo světlo zapadajícího slunce.

Flórovými závěsy, které lemovaly stěny místnosti, zatřepotal poryv větru. Zpoza vyřezávaných dřevěných zástěn oddělujících pokoj od terasy se linula vůně citrusových květů šepotající o nyní už nedosažitelné svobodě.

Byla to tvoje volba. Vzpomeň si na Šívu.

„Nenosím náhrdelníky,“ prohlásila Šeherezáda, když jí další dívka začala za krkem zapínat drahokamy posázenou obludnost.

„Je to dárek od kalífa. Musíte ho mít na sobě, má paní.“

Šeherezáda shlédla na drobnou dívku pobaveně a nevěřícíně. „A co když ho mít nebudu? Zabije mě?“

„Prosím, má paní, já...“

Šeherezáda si povzddechla. „Nejspíš teď není vhodná chvíle se o tom zmiňovat.“

„Ano, má paní.“

„Jmenuji se Šeherezáda.“

„Já vím, má paní.“ Dívka se rozpačitě podívala stranou, než začala Šeherezádě pomáhat s jejím zlaceným pláštěm. Když se oběma služebným podařilo usadit těžký oděv na její třpytivá ramena, Šeherezáda si výsledek práce prohlížela v zrcadle před sebou.

Její uhlově černé kadeře se blyštěly jako leštěný obsidián a mandlové oči měla obtažené střídavě kohlovým černidlem a tekutým zlatem. Mezi obočímí měla zavěšený rubín ve tvaru slzy o velikosti lidského palce, jeho dvojče se houpalo na řetízku kolem jejího nahého pasu a otíralo se o hedvábnou šerpu kalhot. Plášť samotný byl ze světlého damašku a protkaný stříbrem a zlatem ve spletitém vzoru, který se měnil v neustálý chaos, jak jí plášť vlál u nohou.

Vypadám jako pozlacený páv.

„Vypadají všechny takhle směšně?“ zeptala se Šeherezáda.

Dvě mladé ženy opět zneklidněně odvrátily pohled.

Jsem si jistá, že Šíva takhle směšně nevypadala...

Šeherezádin výraz ztvrdl.

Musela vypadat nádherně. Krásně a silně.

Zaryla si nehty do dlaní – tenké půlměsíce ocelového odhodlání.

Zaznělo tlumené zaklepání na dveře a tři hlavy se otočily se stejně zatajeným dechem.

I přes nově nalezenou odvahu se Šeherezádě rozbušilo srdce.

„Mohu vejít?“ Ticho prolomil tichý hlas jejího otce, prosebný a zahalený do mlčenlivé omluvy.

Šeherezáda vydechla pomalu... opatrně.

„Baba, co tady děláš?“ Její slova byla trpělivá, ale ostražitá.

Džahándár al-Chajzurán se vplížil do místnosti. Plnovous a spánky měl prošedivělé a nesčetné barvy v jeho mandlových očích se chvěly a mihotaly jako moře uprostřed bouře.

V ruce měl jedinou rozkvétající růži, uprostřed bez barvy a s okraji okvětních plátků zabarvenými do krásné rozpité fialové.

„Kde je Írsá?“ zeptala se Šeherezáda a do tónu jejího hlasu se vkrádalo znepokojení.

Její otec se smutně usmál. „Je doma. Nedovolil jsem jí, aby šla se mnou, ačkoli bojovala a vztekala se do posledního okamžiku.“

Alespoň v tomhle ohledu respektoval moje přání.

„Měl bys být s ní. Dnes v noci tě bude potřebovat. Prosím, uděláš to pro mě, baba? Jak jsme se dohodli?“ Natáhla se k němu a chytila ho za volnou ruku. Svým stiskem ho snažně prosila, aby se držel plánů, které mu předestřela v předchozích dnech.

„Já... já nemůžu, mé dítě.“ Džahándár sklonil hlavu, z jeho prsou se dral ven vzlyk a ramena se mu třásla žalem. „Šeherezádo...“

„Buď silný. Pro Írsu. Slibuju ti, že všechno dobře dopadne.“ Šeherezáda zvedla ruku k jeho větrem ošlehané tváři a setřela mu z ní slzy.

„Nemůžu. Při pomýšlení, že tohle může být tvůj poslední západ slunce...“

„Nebude poslední. Uvidím i zítřejší západ slunce. To ti slibuju.“

Džahándár přikývl, jeho zoufalství ovšem nebylo o nic menší. Napřáhl k Šeherezádě ruku s růží. „Poslední z mé zahrady. Ještě se plně nerozvinula, ale chtěl jsem ti dát nějakou vzpomínku na domov.“

Šeherezáda se usmála, když pro květ natahovala ruku. Láska mezi nimi dalece přesahovala pouhou vděčnost. Otec ji ale zarazil. Když si uvědomila, proč to dělá, začala protestovat.

„Ne. Alespoň v tomhle pro tebe můžu něco udělat,“ zamumlal si skoro jen pro sebe. Upřel pohled na růži, svrátil čelo a sevřel rty. Jedna ze služebných si odkašlala do dlaně, druhá se zadívala do podlahy.

Šeherezáda trpělivě vyčkávala. Věděla, co přijde.

Růže se začala rozvíjet. Její okvětní plátky se otevřely, přivedené k životu neviditelnou rukou. Jak rozkvétala, prostor mezi nimi naplnila nádherná vůně, sladká a na okamžik dokonalá... ale brzy již byla příliš pronikavá. Přesládlá. Okraje květu se v jediném okamžiku proměnily ze zářivě syté růžové na tmavou rez.

A pak květina začala vadnout a umírat.

Zdrcený Džahándár sledoval, jak se seschlé okvětní plátky sypou na bílý mramor u jejich nohou.

„Tohle... to mě mrzí, Šeherezádo,“ vyhrkl.

„To nevádí. Nikdy nezapomenu, jak krásná byla na ten okamžik, baba.“ Chytila ho rukama kolem krku a přitáhla si ho k sobě. U jeho ucha, hlasem tak tlumeným, aby ho slyšel pouze on, zašeptala: „Jeď za Tárikem, jak jsi mi slíbil. Vezmi Írsu a jeď.“

Přikývl a jeho oči se opět zachvěly. „Miluji tě, mé dítě.“

„I já tě miluju. Splním svoje sliby. Všechny je splním.“

Dojatý Džahándár na svou starší dceru v tichosti zamrkal. Zaklepání na dveře se tentokrát pozornosti spíše domáhalo, než aby o ni žádalo.

Prudce otočila hlavou dozadu ke dveřím a krvavě rudý rubín na jejím čele se zhoupl. Narovнала ramena a vystrčila svou špičatou bradu.

Džahándár ustoupil stranou a tvář si zakryl dlaněmi, když jeho dcera vykročila vpřed.

„Je mi to líto... tak moc líto,“ zašeptala mu, než překročila práh a následovala skupinu stráží vedoucích procesí. Džahándár se svezl na kolena a vzlykal do dlaní, zatímco Šeherezáda zašla za roh a zmizela.

Jak se žal jejího otce rozléhal po sálech, Šeherezádinu nohy ji odmítly nést dále než několik kroků po rozlehlé palácové chodbě. Zastavila se a kolena se jí roztrásla pod tenkým hedvábím objemných kalhot *sirvál*.

„Má paní?“ Pobídl ji jeden ze strážných znuděným tónem.

„Může počkat,“ vydechla Šeherezáda.

Strážní se na sebe podívali.

Její vlastní slzy hrozily, že ji prozradí a vylijí se proudem po tváři, a tak si Šeherezáda přitlačila ruku na hrud. Bezděčně se při tom konečky prstů dotkla masivního zlatého náhrdelníku zdobeného drahokamy nevídané velikosti a nesčetných podob, který jí obepínal hrdlo. Připadal jí těžký... dusivý. Jako okovy posázené drahokamy. Nechala své prsty, aby sevřely ten urážlivý nástroj, a na chvíli pomyslela na to, že by si ho strhla z těla.

Ten vztek byl povzbudivý. Jako přátelská připomínka.

Šíva.

Její nejmilejší přítelkyně. Nejbližší důvěrnice.

Zkroutila prsty na nohou uvězněné v sandálech ze zlatých pásků a znovu napřímila ramena. Bez jediného slova pokračovala v chůzi.

Pohledy stráží se opět na okamžik setkaly.

Když dorazili k mohutným dvojítm dveřím trůnního sálu, Šeherezáda si uvědomila, že její srdce bije dvojnásobnou rychlostí než obvykle. Dveře se rozlétly se zvučným zaskřípěním a ona se soustředila na svůj terč a nevnímala nic jiného kolem sebe.

Na opačném konci obrovského sálu stál Chálid Ibn al-Rašíd, kalif Chorásánu.

Král králů.

Zrůda z mých nočních můr.

S každým krokem, který Šeherezáda udělala, cítila vztek, jenž jí bublal v krvi, stejně jako svůj jasný záměr. Upřeně se na něj dívala a její oči ani na okamžik neucukly. Jeho hrdý postoj vyčníval mezi muži z doprovodné družiny, a jak se k němu přibližovala, vystávaly před ní detaily.

Byl vysoký a štíhlý, stavěný jako mladý muž zběhlý v boji. Tmavé vlasy měl rovné a upravené ve stylu člověka, který chce mít pořádek úplně ve všem.

Když vystupovala na pódium, vzhledla k němu a nezazářila se ani tváří v tvář svému králi.

Jeho hustá obočí se nepatrně zvedla. Rámovala oči tak světle hnědé, až v některých záblescích světla vypadaly jantarově, jako oči tygra. Jeho profil působil jako umělecká studie linií, a když opětoval její pozorný pohled, zůstával bez hnutí.

Tvář, která řezala; pohled, který bodal.

Napřáhl k ní ruku.

Až v okamžiku, kdy k ní natáhla svoji dlaň, si vzpomněla
a uklonila se.

Její hněv vřel pod povrchem a vhněl jí barvu do tváří.

Když se mu znovu podívala do očí, jedinkrát zamrkal.

„Manželko,“ pokývl.

„Můj králi.“

*Dožiju se zítřejšího západu slunce. Jen si nemysli. Přísahám,
že se dožiju tolika západů slunce, kolik bude potřeba.*

A pak tě zabiju.

Vlastníma rukama.